

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem při ministerstvu vnitra, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2011, čj. MV-111369-3/SO-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2014, čj. 10 A 248/2011 - 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1) Rozhodnutím ze dne 23. 2. 2010, čj. OAM-8364-9/TP-2009 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), zamítlo žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu.

2) Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2011, čj. MV-111369-3/SO-2010 (dále též „napadené rozhodnutí“), Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“), zamítla žalobcovo odvolání proti shora uvedenému rozhodnutí ministerstva a toto rozhodnutí potvrdila.

II.

3) Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud žalobu zamítl. Přisvědčil žalovanému, že žalobce nesplnil jednu z podmínek pro povolení trvalého pobytu stanovenou v § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve znění do 31. 12. 2010, a to podmínku, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti.

4) Pro věc nebylo rozhodné, že podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1. 1. 2011 lze tuto podmínku prominout. Tato změna nastala v důsledku nabytí účinnosti zákona č. 427/2010 Sb., kterým se mimo jiné mění zákon o pobytu cizinců. Podle přechodného ustanovení v čl. II. bodu 1. části první zákona č. 427/2010 Sb. platí, že *„řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“*

5) Žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců dne 6. 10. 2009. Prvostupňové rozhodnutí o této žádosti bylo vydáno dne 23. 2. 2010. Napadené rozhodnutí bylo sice vydáno až po nabytí účinnosti zákona č. 427/2010 Sb., ale podle shora citovaného přechodného ustanovení se řízení ve věci žalobce dokončilo podle dosavadních právních předpisů. Správní orgány tudíž nemohly rozhodnout o žalobcově žádosti podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1. 1. 2011. Na tomto závěru nemohl nic změnit stupeň žalobcovy integrace v České republice a jeho rodinné poměry.

III.

6) Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Namítl, že v průběhu správního řízení nabylo účinnosti znění zákona, které umožňovalo prominout i podmínku týkající se řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Pokud správní orgány ani městský soud nevzaly uvedené ustanovení v potaz, dopustily se přepjatého formalismu a porušily zásadu rovnosti před zákonem. Takový postup je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu.

IV.

7) Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

8) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

9) Kasační stížnost není důvodná.

10) Stěžovatel uplatnil v podstatě jedinou kasační námitku, podle které měl žalovaný zohlednit při rozhodování o stěžovatelově žádosti i § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1. 1. 2011, a pokud tak neučinil, byl jeho postup přepjatě formalistický a v rozporu se zásadou rovnosti před zákonem. Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že takto formulovaná kasační stížnost je na hranici přípustnosti, protože stěžovatel uplatnil tuto argumentaci poprvé až v řízení před kasačním soudem, ačkoli mu nic nebránilo učinit tak již v řízení před městským soudem (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.). Základ této námitky však vycházel z původních žalobních námitek, ve kterých stěžovatel vycházel bez dalšího z § 67 odst. 7 v novelizovaném znění. Nejvyšší správní soud proto vyhodnotil kasační stížnost jako přípustnou.

11) Podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010 platilo, že *„splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména*

je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.“

12) Zákonem č. 427/2010 Sb. byl § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců změněn s účinností od 1. 1. 2011 tak, že „splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.“

13) Podle čl. II. bodu 1. části první zákona č. 427/2010 Sb. se řízení zahájená podle zákona o pobytu cizinců přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 427/2010 Sb. dokončí podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do dne nabytí účinnosti zákona č. 427/2010 Sb. Řízení zahájená podle zákona o pobytu cizinců a neskončená do 31. 12. 2010 se tedy dokončí podle dosavadního znění zákona o pobytu cizinců.

14) Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců dne 6. 10. 2009. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 23. 2. 2010 a napadené rozhodnutí dne 28. 6. 2011.

15) Ze shora uvedeného je zřejmé, že ke dni 31. 12. 2010 nebylo řízení o žádosti stěžovatele pravomocně skončeno. Lze proto přisvědčit městskému soudu, že správní orgány postupovaly v souladu s čl. II. bodu 1. části první zákona č. 427/2010 Sb., pokud žalobcovu žádost posoudily podle zákona o pobytu cizinců ve znění do 31. 12. 2010.

16) Postup správních orgánů, potažmo městského soudu, nebyl v rozporu s principem rovnosti a nejednalo se o postup přepjatě formalistický. Stěžovatel nespécifikoval, v čem konkrétně spatřoval postup podle přechodných ustanovení zákona č. 427/2010 Sb. za rozporný s principem rovnosti. Stěžovatel v podstatě obecně zpochybnil ústavnost valné části intertemporálních norem. Takovou argumentaci nelze přijmout.

17) Podle ustálené judikatury Ústavního soudu je rovnost kategorie relativní, jež vyžaduje odstranění neodůvodněných rozdílů. Zásadě rovnosti v právech podle čl. 1 Listiny je proto třeba rozumět tak, že právní rozlišování v přístupu k určitým právům nesmí být projevem libovůle, neplyne z ní však závěr, že by každému muselo být přiznáno jakékoli právo (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02, 40/2003 Sb., N 11/29 SbNU 79). Zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu kategorii subjektů oproti jiným, nemůže být sama o sobě bez dalšího označena za porušení principu rovnosti. Zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je nutně spjata se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo, k němuž však dochází v důsledku ochrany jiného veřejného zájmu či základního práva nebo svobody (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, 63/1997 Sb., N 13/7 SbNU 87). Zákonodárce má značný prostor k úvaze ohledně rozlišovacího kritéria pro jinak srovnatelné skutkové situace v případech časového střetu nové a staré právní úpravy. Musí přitom dbát o to, aby zvýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech (legitimní cíl zákonodárce) a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti (srov. též náleží Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, 220/2012 Sb., N 102/65 SbNU 367).

18) Zákonem č. 427/2010 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2011 ke zmírnění podmínek, za nichž lze cizinci, který nesplnil všechny podmínky podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve výjimečných případech vydat povolení k trvalému pobytu. Zároveň bylo stanoveno, že tuto novou úpravu lze aplikovat až na řízení zahájená po 1. 1. 2011. Toto pravidlo nelze

označit za diskriminační, neboť se bez rozdílu užije na veškerá řízení zahájená po účinnosti nové úpravy. Taková úprava je rozumně odůvodněná požadavkem právní jistoty, minimalizací interpretačních sporů a veřejným zájmem na dokončení dosud neskončených řízení podle pravidel, která byla účastníkům řízení známa v době jejich zahájení.

19) Přijetím nové úpravy rovněž nebylo jakkoli narušeno stěžovatelovo legitimní očekávání. V době, kdy stěžovatel požádal o vydání povolení k trvalému pobytu, nemohl legitimně očekávat, že mu správní orgány prominou i podmínku, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť zákon tehdy nic takového neumožňoval.

20) Lze rovněž zdůraznit, že rozhodování o vydání povolení k trvalému pobytu není rozhodováním o vině a trestu, u něž čl. 40 odst. 6 Listiny výslovně stanoví povinnost postupovat podle nové právní úpravy, je-li pro pachatele příznivější (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2011, čj. 8 As 28/2010 – 89).

21) Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

22) O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu